

Ivo Raab a Anny Hönigová

Ivo Raab se narodil v roce 1934 v Jablonci nad Nisou do česko-německé rodiny. V roce 1938 jeho otec umírá na tuberkulózu a záhy po rozloučení s ním jsou společně s matkou evakuováni do Prahy, kde začíná nelehké dětství. Pan Raab prodělá vážné onemocnění, které ho téměř připraví o život, opakovaně střídá různé školy a domovy, je svědkem příjezdu německé armády s následné okupace. S matkou pobývají jako jediní nežidé v židovském domě, čímž se mladý Ivo stává častým svědkem transportů židů, mezi nimiž měl své známé a přátele.

Při osvobození Prahy pomáhá stavět barikády a po válce se rodina vrací zpět do Jablonce. Tam se pan Raab začne věnovat vodnímu skautingu a dodnes vystupuje pod přezdívkou JEZEVEC. Se svými přáteli se tehdy scházeli v místní loděnici a dělali si legraci z komunistického režimu, což se jim leckdy nevyplatilo.

Ačkoliv příběh pana Raaba by byl sám o sobě velice zajímavý, nakonec se naše skupina rozhodla společně s ním vyprávět příběh někoho jiného. Vyprávět příběh osoby, která nám svůj osud již bohužel nemůže povědět sama. Život pana Raaba nejvíce zasáhlo setkání s jeho židovskou guvernankou Anny Hönigovou. Vzhledem k tomu, že se pan Raab stal v poměrně brzkém věku polovičním sirotkem a jeho maminka musela během okupace nastoupit jako telefonní spojovatelka na plný úvazek, bylo zapotřebí, aby se o něj někdo postaral. A tak rodina přijala mladou Anny mezi sebe.

Anny byla jedenadvacetiletá dívka, před válkou možná studentkou vysoké školy. O malého Iva se starala přes jeden rok, a jak on sám popisuje, byla velice milá, chytrá a považoval ji za něco jako svou starší sestru. Podle vyprávění pana Raaba měla vyřízené dokumenty k odjezdu do USA, ale toho se bohužel nikdy nedočkala. Podobně jako většina lidí židovského původu musela nastoupit do transportu do Terezína a odtud byla dále vyslána do tábora v Bělorusku, kde byla celá skupina po příjezdu okamžitě postřílena.

Pan Raab se tyto informace dozvěděl až dlouhá léta po válce a prostřednictvím svého syna po jejích stopách pátrá dodnes. V nejbližší době by chtěl pro Anny vytvořit jeden z KAMENŮ ZMIZELÝCH, tzv. Stolpersteinů v místě, kde společně bydleli. Díky tomuto gestu bychom si tak mohli připomenout osud ženy, na kterou už svět možná zapomněl, ale pan Ivo Raab nikdy nezapomene. Pro nás – mladší generace – by pak měl představovat nejen pietu, ale také symbol toho, že bychom nikdy neměli dovolit vzniknout dalšímu příběhu o bezpráví a krutosti lidských činů.